

CAGLIERO 11

A Szalézi Missziós Bizottság hírlevele

A Szalézi Missziós Ügyek havi újságja a szalézi közösségek és Don Bosco barátai számára

Szeretett nővéreink, Segítő Szűz Mária Leányai befejeztek egy jubileumi missziós évet, a száznegyvenediket az első missziós expedíciójuk óta, melyet Angela Valais nővér vezetett első amerikai letelepedésükre Uruguayban. Tény, hogy a szaléziak és szalézi nővérek a misszió történetének számtalan nagyszerű lapján szerepelnek együtt. A nővérek mint igazi édesanyák és testvérek jelentek meg sok-sok *ad gentes* szalézi számára, támogatták, bátorították őket, sokszor emberpróbáló körülmények között is. Olvassátok el például az ecuadori misszionáriusok tanúságtételeit arról, mennyi odafigyelést és gondoskodást kaptak Boldog Maria Troncattitól. Yvonne Anya 972. számú levelében leumi ünnepek alkalmából, rákérdezve a szalézi nővérek missziós szolgálatára: „Kedves nővérek, miért nem most? Talán hiányzik belőlünk az önbizalom? Talán belevesztünk mindennapi teendőinkbe? Talán meggyengült az az egyetemes kitekintés, amely Morneésben olyan jól működött?” Ugyanezen kérdéseket - megfelelően alkalmazva és aktualizálva - és felhívásokat lehetne ma mihozzánk, az SDB-hez is intézni. Igen, egy kicsit kevesebb számolgotás - amely persze nem jelenti azt, hogy felhagynánk a megfelelő és korszerű válasszal -, egy kicsit több nagylelkűség és bátorság. Ugy tűnik, ez az, ami még mindig hiányzik belőlünk. Segítsük egymást!

Köszönettel és bátorságot kívánva:

D. Guillermo Basañes
D. Guillermo Basañes SDB
 A missziókért felelős egyetemes tanácsos

„Az Egyház semmiképpen sem idegen senki számára”

Ferenc pápa újabb missziós eseményt hirdet: rendkívüli missziós hónapot 2019. októberére, XV. Benedek pápa „Maximum illud” kezdetű apostoli levele megjelenésének centenáriuma alkalmából. „E missziós hónap mögött az a szándék áll, hogy nagyobb figyelmet fordítsunk a *missio ad gentes*-re és hogy buzgalomunk megújuljon a lelkipásztori tevékenység missziós átalakulásában. E kezdeményezés minden hívőt képessé tesz arra, hogy az evangélium hirdetésébe szívét-lelkét beleadja, segítse a közösséget missziós és evangelizációs buzgóságában. Növekedjék az odaadás az egyház missziója iránt, amely „Jézus és hívei iránti szenvedély.” XV. Benedek pápa felismerte: a világban szükséges egy még inkább evangéliumi megközelítése a missziós munkának, hogy az megtisztuljon a gyarmatosító felhangoktól, eltávolodjék a nacionalista és expanziós céloktól, amelyek régen oly sok szörnyűséget eredményeztek. „Isten egyháza egyetemes, senki számára sem idegen” - írta s nyomatékosan felhívott arra, hogy utasítsunk vissza minden nem evangéliumi törekvést, mivel a missziós tevékenység egyedüli célja az, hogy az éltszentség és jó munka révén világszerte elterjedjenek Jézus tanításai és szeretete. XV. Benedek pápa hangsúlyozta a *missio ad gentes*-t, a kor koncepcióit és nyelvét alkalmazva, hogy felélessze, különösen a papság körében, a missziós hivatástudatot.

„Ma a missziós tevékenység a legnagyobb kihívás az egyház számára, s a missziós feladat továbbra is előtérben áll. Mi is történne, ha komolyan fontolóra vennénk ezeket a szavakat? Rájönnénk, hogy a misszió kiterjesztése *határozza meg az egyház összes tevékenységét*.”

Ez jelentős mértékben befolyásolja a programot és fontos következményei vannak... Az egész világon „legyünk állandóan missziós állapotban”. A Maximum illud apostoli levél arra hívott fel, hogy lépünk túl a nemzeti határokon bölcseséggel, prófétai bátorsággal és evangéliumi lelkülettel, Isten megváltó akaratáig, az egyház egyetemes küldetése révén. A közeledő centenárium szolgáljon arra, hogy legyőzzük a lehetséges kísértéseket, amelyek miatt előfordulhat az egyház minden- fajta befelé fordulása, visszahúzóds a komfortzónánkba, lelkipásztori pesszimizmus és a múlt iránti szükségtelen nosztalgia. Mindezek helyett váljunk nyitottá az evangélium örömteli újdonságára! A mai zavaros időkben, amelyeket háborús tragédiák árnyékolnak be, a különbségek hangsúlyozása és a konfliktusokra felbujtás béklyóz, mi a bizalmat és szeretetet erősítsük mindenkiben, újult erővel hirdessük az evangéliumot, mert Jézusban a megbocsátás győzedelmeskedik a bűn fölött, az élet legyőzi a halált és a szeretet a rettegést.

Mindenkinek boldog karácsonyt kívánunk!

MISSZIÓS ÉLETEM ISTEN AJÁNDÉKA

Szalézi vagyok, a közép-afrikai tartományból származom, Kongóból. Még diák-koromban, a szalézi iskolában olvastam az első szalézi misszionáriusokról az országomban. Tanúságtételeik megragadtak, megértettem, mennyivel járultak hozzá a népem evangelizációjához és társadalmi életéhez, így engem is nagyon ösztönöztek. Szívemben lassan megformálódott a missziós hivatás. Éreztem a szalézi lelkeség közelségét noviciátusom alatt,

ki is fejeztem óhajomat, hogy misszionárius akarok lenni ad gentes, ad vitam. Hároméves filozófiaképzésem alatt végig elkísért lelki vezetőm. Irtam a Rendfőnöknek, hogy kinyilvánítsam: készen állok a misszióra. Abban az évben a missziós téma a mindennapi imádságom lett: „Uram, küldj el engem.” Köszönöm Istenemnek, hogy elhívott a 146. expedícióra (2015) és misszionáriusnak Sri Lankában.

A kongói demokratikus köztársaság hatalmas ország, és a szaléziak nincsenek ott mindenhol, bár sokkal több helyen lenne rájuk szükség. Mivel itthon is több misszionárius kellene, felvetődik az a kérdés: miért menjünk külföldre misszióba? A szalézi rend missziós, s azt a lehetőséget is nyújtja, hogy saját országunkban szolgáljunk, azt is, hogy külföldön, mivel a szalézi világhoz tartozunk. Bárhová is küldene az Úr engem, érezném az elhivatottságot arra, hogy keresztény és szalézi életemet megosszam másokkal.

Sri Lankában misszionáriusként első feladatomban: gyakorlati évemet kell eltöltenem a filozófiában. Nagy öröm fog el, amikor elmegyünk egy teljesen buddhista faluba és találkozunk fiatalokkal. Ez a vasárnapi lelkipásztori munka. Milyen szép, amikor látjuk, hogy buddhista szülők elkísérik gyermeküket a mi oratóriumunkba. Szalézi lelkeség szerint foglalkozunk a gyerekekkel és fiatalokkal és egy kicsit angolra is tanítjuk őket. Nagyon boldog vagyok, hogy átadhatom magamat a missziós szolgálatnak és úgy érzem, itt örülnek nekem. A helybelieket jellemzi hatalmas nyílt mosolyuk. Így az oratórium az öröm helyszíne, annak ellenére, hogy a lakosság nagyon szegény. Az én országom kultúrája egész más, mint az itteni. Mindennapi élelmünk a rizs és fűszeres mártások. A helyi nyelvek különbözőek, a templomban csupasz lábbal vagyunk... ezek apró különbségek, amelyeket lassan le fogok győzni, hogy megismerjem és értékelni tudjam ezt az új kultúrát. Rómában a missziós képzésen azt tanították nekünk, legyünk türelemmel, amikor megtapasztaljuk a kulturális sokkot. A személyes imák segítenek, hogy túljussak az akadályokon.

Azoknak a fiatal szaléziaknak, akik *ad gentes* misszionáriusok szeretnének lenni, azt mondom, soha el ne felejtjük, hogy a missziós hívás Isten ajándéka. Urunk azt akarja, hogy folytassuk az ő misszióját mindenütt a világon. Amikor megérezzük az elhivatottságot a missziós életre, azonnali és igenlő választ adunk, mert ez Isten akarata az életünkben.

Faustin BAHATI sdb

Kongói misszionárius Sri Lankában

Szalézi misszionárius életszentségének tanúságtétele

Don Pierluigi Cameroni SDB, a szentté avatási ügyek posztulátora

Tiszteletreméltó Attilio Giordani (1913-1972): laikus, férj, családapa, keresztény elkötelezettséggel sok éven át dolgozott a milánói Szent Agoston szalézi oratóriumában, majd különleges apostoli lelkülete Brazíliába vezérelte. 1942-es leveleiben, melyeket jegyesének, későbbi feleségének, Noéminak írt a háború kellős közepén, így tréfálkozik: „Kisasszony, ma egy csomó törmelékkel kellett kihordanunk a házunkból, így hát rengeteg hely lett az öröm számára. Kisasszony, szeretném, ha Ön vidám lenne. Ami engem illet, Istennek hála, a szokásos betegségek, valamint korom és ebből adódó gondolatok ellenére is vidám vagyok. Szilárd elhatározásom - és kérem Önt is, imádkozzék ezért - hogy mindig Isten dicsőségére munkálkodjam, ne más célkért. Kisasszony, bevallom: családról álmodom, melyben semmi nem zavarja majd a keresztény béke és (ha Isten megad nekünk ekkora kegyet) a gyermekek tiszta nevetésének harmóniáját.”

Szalézi missziós szándék

AZ IDŐS ÉS BETEG SZALÉZIAKÉRT,

hogy a hivatásuk örömét sugározzák és Isten áldásait közvetítsék a szalézi misszióban.

Hit, remény, szeretet a keresztény élet erényei, amelyek elvezetnek minket „Krisztus teljességéhez az életkor mértékében.” (Ef 4, 13). Az előrehaladottabb korúak birtokában van egy folyton növekvő kincs, olyan kincs, amelyből minél több adatott, annál jobban megújul. Más és más nemzedékekhez tartozó rendtársak között is létrejöhet a jóságon alapuló közösség, amely sikerrel tud megküzdeni a kultúra, nyelv, izlés és divat változásaiival. Imádkozzunk, hogy valóban gyümölcsöző legyen a találkozás és párbeszéd egyfelől a bölcsesség és tapasztalat, másfelől az új nemzedék frissessége között.

